

In Memoriam

Op 23 oktober 2013 overleed op 66-jarige leeftijd onze collega **Corry Swijnenburg**, na bijna 6 jaar strijd tegen de gevolgen van darmkanker. Eind 2007 werd de diagnose gesteld en drie operaties en evenzovele chemokuren verder, bleek er toch niets tegen gewassen. Maar tussen de medische bedrijven door was ze er gewoon.

Corry kwam begin 2003 bij de NVKC binnen via het uitzendbureau 'Ervaren Jaren'. We spreken dan over de tijd dat de financiële administratie van de NVKC nog werd gevoerd door de administrateur van het laboratorium van de toenmalige penningmeester. Net als dat het secretariaat van Registratie- en Visitatiecommissie vlak daarvoor nog werd geregeld door de secretaresses van de respectievelijke commissie-secretarissen.

De slag om dat alles te professionaliseren naar een serieus NVKC bureau hebben we samen gemaakt. En dat deden we best goed met zijn drieën; Els was er al eerder. Boekhouden was niet Corry's grootste hobby, maar ze deed het zonder morren. Toen het zogenaamd professionele advertentiebureau voor dit Tijdschrift failliet ging, was het Corry die met grote vasthoudendheid de advertentie-inkomsten zo ongeveer wist te verdubbelen, en daarmee de roep om het NTKCL alleen nog maar digitaal uit te brengen, verstommend. Organiseren zat haar in het bloed, dus het Voorjaarscongres was bij haar in goede handen. Eerst in Lunteren, waar het altijd schipperen was met de ruimte en de slaappleaatsen en waar zij ontevreden standhouders en dakloze leden met veel geduld en improvisatievermogen toch in het gareel kreeg. Daarna de laatste jaren in Veldhoven, dat weliswaar excentrisch ligt, maar waar het in een professionele omgeving goed toeven is. Het streven was altijd om voor de organisatie van het congres rond de 9 te scoren, want "aan ons zal het niet liggen" was het motto. Samen met ons beider jongste zonen hebben we in 2006 eigenhandig het hele NVKC kantoor van een nieuwe verflaag voorzien omdat we niet meer tegen de treurigmakende grijsheid konden. Haar 'finest hour' beleefde ze tijdens Euromedlab 2007 in Amsterdam, waar zij te midden van het internationale geweld op de NVKC stand een ware thuisbasis voor de leden creëerde.

Tijdens de afscheidsdienst zei één van haar kinderen: "Op een leeftijd dat de meeste mensen met de VUT gaan, begon zij nog een carrière als office manager" om aan te geven dat Corry bepaald niet de persoon was om bij de pakken neer te gaan zitten. Net gescheiden, de verf in haar nieuwe flat was nog niet droog, stapte ze bij de NVKC binnen en omdat ze alles wilde aanpakken, kon ze meteen blijven. Na de eerste operatie en chemokuur was ze vastbesloten om weer terug te komen, en minder dan een jaar later was ze er weer gewoon, ondertussen achter de schermen de boel in de gaten houdend. Aan thuis zitten en niets om handen hebben, had ze een vreselijke hekel. Ook na de tweede operatie en nabehandeling kwam ze weer terug met het vaste voornemen om na haar 65e nog een tijdje door te werken. Daar heeft ze uiteindelijk noodgedwongen van af moeten zien.

Vanaf het begin van haar ziekte hebben we e-mailcontact gehouden; een paar keer per week stuurde ik haar een 'daily news' bericht met huis-, tuin- en keukenbelevissen, foto's en natuurlijk met wat er nou weer aan de hand was bij de NVKC. Hele lappen tekst gingen over en weer. En als het al te erg of zo leuk was, of gewoon zomaar, dan belden we en hingen we zo een uur aan de lijn. Dat stopte als ze weer op kantoor was, maar zodra dat niet meer kon, pakten we gewoon die draad weer op. Ook nu nog betrap ik mezelf voortdurend op de neiging om haar even te mailen, haar dit stukje te laten lezen, met wat vind je er zo van?

Over haar ziekte bleef ze altijd wat onderkoeld, daarmee de indruk wekkend dat het wel goed zou komen en we bleven steeds maar hopen. Zoals een oud bestuurslid het zo treffend beschreef: "We wisten natuurlijk allemaal al diep in ons hart dat de prognose voor deze ziekte in een zover gevorderd stadium erg ongunstig was, maar ze heeft het - dapper als ze is - nog heel lang volgehouden en - als ik eerlijk ben - mij vaker opgebeurd over haar toestand dan ik iets voor haar heb kunnen betekenen".

Toen het bericht van de kinderen kwam dat het niet lang meer zou duren, hebben we nog afscheid kunnen nemen. Ze wist dat het afliep, maar genoot nog erg van iedereen en alles wat langs kwam, keek terug op een goed leven en was apentrots op haar kinderen en kleinkinderen. De rust die zij toen uitstraalde, maakt dat we er vrede mee kunnen hebben. Maar we missen haar nog elke dag.

Christine Ruiter